

ezáltal a közvetlen segélyezésre fordított kiadások csökkennek. A törvényhozók nem estek áldozatul annak az önámításnak, amely örömmel üdvözöl minden munkaalkalmat, tekintet nélkül annak gazdasági kihatására. A törvény alapján csak kifejezetten értéktermelő jellegű munkálatok támogathatók, főképen olyanok, amelyek élelmiszerek, nyersanyagok termelésének fokozására alkalmasak. Renkívül fontos munkálatok támogatására a munkaügyi miniszter is folyósíthat az állampénztár terhére kölcsönt vagy kamatpótlékot, ha az a tagállam, amelynek javára a munkálatok közvetlenül szolgálnak, szintén folyósít azonos nagyságú összeget. Magánosok kereső célzatú vállalkozása azonban támogatásban nem részesülhet.

A részletes végrehajtási utasítást a birodalmi intézet 1928. március 28-án kelt „irányvonal“-ai (Richtlinien über Grundförderung) és a miniszternek a közérdekű szükségmunkák tárgyában 1928. március 29-én kiadott rendelete tartalmazza. Ismertetésükre itt terünk nincs. Mégis meg kell jegyeznünk annyit, hogy a német alapossággal megfogalmazott bürokratikus intézkedések hosszú sora, s kitűzött célt csak megközelítőleg elérni is alig lehet alkalmas. A birodalmi intézetet, és általa közvetve a gazdasági életet aligha tehermentesíthetik oly rendszabályok, amelyek terhé végző fokon ugyancsak a tehermentesíteni kívánt magángazdaság viseli. Lehet, hogy az intézmény léte kedvezően módosította a munkanélküliség arányait; a látszat, mindenesetre nem ez és azt hisszük, a szaldó a jövőben is csak passzív lehet. A gazdasági életből a hatósági munkaalkalmak teremtésére kivont összegek jelentős hányadát felemésztik az adminisztrációs költségek; nyilván ez a szociálpolitikai intézmény is nagyobb ürt okozott, ahonnan a kiadások fedezetét veszi, mint hasznot ott, ahol a bajokon közvetlenül segíteni kíván.

M. Róbert

PÉNZÜGYI JOGGYAKORLAT

Boszorkányos gyorsaság a közigazgatási bíróság ítéleteinek kézbesítése körül. 1930. november 7-én irodámnak kézbesítettett a m. kir. közigazgatási bíróság 21990/1925. számú ítélete, amely a kikézbesített ítélet tanúsága szerint a m. kir. közigazgatási bíróságnak 1926. évi november 12-ik napján történt ülésében hozatott, 5 nap hijján 4 év kellett hozzá, míg ezen ítélet a Fortuna-u. 4. szám alól az Andrássy-ut 2. számig az utat megtette.

Az ítélet egyébként fehér holló, mert az illetékpanaszok ügyében annyira megszokott elutasítások után fehér hollónak kell tekinteni azt a határozatot, amely végre a panasznak

teljes mértékében helyt ad.

A panasz alapjául azon sérelmes gyakorlat szolgált, hogy a bírósági leletezés az ügyvédek által benyújtott külön iratokat önkényüleg előkészítő iratnak minősíti és ez alapon a különiratként felbélyegzett periratoknál illetékhiányt állapítanak meg a különirat és előkészítőirat illetékkülönbözete erejéig, amivel kapcsolatosan természetesen illetékbírságot is. A szóban forgó esetben a helyzet az volt, hogy alperes csatolt volt különiratot. Miután pedig a különirat a jegyzőkönyv kiegészítő részének tekintendő, arra az esetre, ha az különiratnak minősítették, az alperes egyáltalában nem volt bélyegzésre kötelezhető, mert hisz a jegyzőkönyv és annak kiegészítő része felbélyegzéséről a felperes tartozik gondoskodni, míg ha a különirat jogosan minősítették előkészítőiratnak, úgy az illeték lerovásáról, és pedig az előkészítő iratokra megszabott illeték mértékében, az alperes lett volna köteles gondoskodni.

A fellebbezés illetve panasz a jelen esetben teljes sikerre vezetett, mert egyrészt:

a) megállapították, hogy a megleletezett irat a tárgyalás során csatolt különirat volt és így azt csak a különiratra szabott illetékekkel lehet megterhelni,

b) de megállapították az is, hogy ezen különiratból kifolyólag az alperesre illetéket kiróni egyáltalában nem lehet, mert a különiratok, mint a jegyzőkönyvek kiegészítő részei, a felperes által bélyegezendők és így helytelenül jártak el a pénzügyi hatóságok, amikor a különirat bélyeghiányát az alperesi képviselők terhére iratták elő. Dr. Ribáry Géza.

A természetben élvezett lakás egy bútorozott szobájának a bérbeadása nem esik kereseti adó alá. (Közigazgatási Bíróság 1704. sz. elvi jelentőségű határozata.) A panaszos a debreceni m. kir. gazdasági akadémia titkára s mint ilyen természetbeni lakásban részesül, amelynek egy szobáját bérbe adja s az ebből a bérbeadásból őt megillető jövedelem után lett kereseti adóval megróva.

A K. H. Ö. 2. §. 2. pontjához fűzött utasítás (14) bekezdésének az utolsó mondata alapján az adó törlését kéri.

Habár a panaszos által hivatkozott rendelkezés szerint az adómentesség annak szószerinti szövege szerint csak akkor áll be, ha valaki a bérelt lakásából egy bútorozott szobát csupán azért ad ki albérletbe, hogy a lakbért könnyebben fizethesse, s habár a panaszos természetbeni lakással bírván, tényleg lakbért nem fizet, a panaszának mégis helyt kellett adni és a rendelkező rész szerint határozni, mert ezzel szemben az áll, hogy a panaszos a szolgáltatadójától lakbért nem kap.

A hivatkozott rendelkezés intenciója — kétségkívül az, hogy a nehéz viszonyok között levő anyagi helyzete enyhíthetessék, s így a rendelkezés intenciójával ellenkezik az, hogy